

NGƯỜI CẦM LÀM 'CHỪNG...

CẬU Long cầm đôi giày vừa mới chữa xong, vội trở về nhà, trao cho mẹ mà rằng:

—Thưa má, người thợ chữa giày đã đóng gót xong rồi, nên con đem giày về đây để cho má coi. Con đã nói với người ta rằng má sẽ trả tiền sau.

Bà Thuận cẩn-thận xét xem người thợ chữa giày thế nào, rồi nói rằng:

—Được đó, con! Gót giày bằng cao-su có lẫn, song ngó bền-chắc lắm. Bây giờ con nên đi đôi này, còn đôi tốt hơn thì cất đi, để dành đến Tết nhớ.

«Keng! Keng! Keng!...» Chuông

tê-lê-phôn vang-rền đã lâu. Cậu Long thay giày đương khi bà Thuận trả lời người gọi tê-lê-phôn. Đoạn, bà đặt cái ống tê-lê-phôn xuống rồi bảo cậu Long rằng:

—Cô Lâm muốn má giúp việc cô ấy một giờ đấy. Vậy con cứ ở nhà mà chơi cho tới khi má về, nghe không?

Cậu Long nói cách nặng-nịu rằng:

—Thưa má, con có thể đi xuống vũng biển mà chơi được chăng?

Bà Thuận trả lời:

—Không, buổi sáng nay con không được xuống đó nhớ.

Bà Thuận vừa đi khỏi năm phút, thì cậu Long có một người bạn thân-thiết, tên là Minh, đến rủ cậu đi bơi. Cậu Long ngâm-ngẫm một chút, rồi nói:

—Má tôi không cho tôi đi, nhưng một giờ nữa, má tôi mới về. Vậy, trong khi vắng mặt má tôi này, tôi có thể hụp-lặn ít cái, rồi trở lại nhà cũng được. Song anh đừng mách má tôi về việc này, anh nhớ!

Cậu Minh đáp:
—Cái đó đã hẵn. Thôi, đi mau lên, anh!

Cậu Long dẫu lương-tâm cẩn-

rút đôi chút, nhưng cũng cứ rảo bước cùng bạn ra đi. Đến vũng biển, cả hai cậu đều bơi-hụp một lúc, rồi mới vội-vàng lui gót về nhà.

Từ nhà cô Lâm ra về, bà Thuận đi tắt qua cánh đồng, rồi noi theo nẻo hẹp, là lối đến vũng biển, để do cửa sau mà vào nhà. Bây giờ cậu Long đương ngồi trên chiếc ghế dựa, chăm-chỉ đọc một cuốn sách. Bà liền hỏi cậu rằng:

—Long ơi! Con nô-đùa ngoài vũng biển có thích không? Nước có nóng

Bà Thuận chỉ vào giày cậu Long mà răn-dạy cậu.

không, con?

Mặt cậu Long đỏ gay, cậu sừng-sốt hỏi rằng:

—Thưa má, cái chi vậy?

Nhưng cậu biết chẳng giấu được mẹ, nên nhứt-dịnh thú tội liền, và cũng nhứt-dịnh tìm cho ra người nào lẻo mép đã mách mẹ mình như vậy. Cậu bèn hỏi:

—Thưa má, anh Minh đã mách má, phải không?

Bà Thuận nghiêm nét mặt mà đáp:

—Chẳng ai nói với má một lời nào cả.

Cậu Long nảy ra một ý nghĩ để mong thoát tội, bèn hỏi rằng:

—Má làm thế nào mà biết rằng con có đi đến nơi ấy?

Bà Thuận đáp:

—Một người cảm đã thấy mọi việc con làm và đã đến mách má. Này, con hãy đi với má, rồi má sẽ bảo người làm chứng ấy kể lại sự thực cho con nghe. Trước hết ta hãy xem đôi gót giày của

con đã. Con có thấy những lần cao-su chẳng? Bây giờ con nên đi theo má, rồi mẹ con ta sẽ thấy những lần đó dẫn mình đi đến chỗ nào.

Số là cậu Long đi trên nơi có cát ướt, nên gót giày in lần cao-su xuống. Những lần ấy dấu như người cảm chẳng nói nửa lời, song nó có thể làm chứng được hết mọi sự. Vậy cậu chẳng còn có thể cố-gắng chữa mình về tội không vâng lời được nữa.

Bà Thuận bèn dạy con rằng:

—Long ơi, con không giấu kín được tội-lỗi đâu. Bao giờ tội-lỗi cũng tự bày-tỏ ra một cách rõ-ràng. Loài người không thấy việc làm kín-giấu của con được, song Đức Chúa Trời thì thấy luôn. Khi nào con bị cảm-dỗ phạm tội, thì nên nhắc lại câu này: «Đấng đã nắn con mắt há sẽ chẳng thấy ư?» (Thi 94: 9). Như vậy, chắc con sẽ biết chọn mà đi trong đường ngay-thẳng, thật-thà.—
L. L. Wightman.

CÁ BẠC-ĐẦU VÀ CÁ BÀI-TRẦU

EM thường thấy người ta nuôi cá thia-thia thiệt tốt, thì em ham quá. Ngày kia, cha mẹ em đi vắng, em ở nhà một mình, bèn lên ra ao chơi. Em thấy có hai thứ cá giống in cá thia-thia, em liền lội xuống ao mà mò cá. Mò được hai con, em mừng quá! Lật-dật chạy về, lấy hai cái chai rộng nuôi chơi.

Qua bữa thứ sáu, em phải đi học; cha mẹ em ở nhà trút đồ súc chai. Khi em về, thấy cá mất hết, em ra hè, lên khóc thầm hờn. Vì em mất cá tốt-đẹp, nên thấy mây bay vui-vẻ, hoa trở xinh-tươi, em cũng ử-ê buồn-bã. Em thấy chim bay, lại nhớ đến cá. Lắm nỗi đau lòng, khôn cầm giọt lụy!

Ông thân em nghe em than-thở, bèn bước ra hỏi nông-nỗi trước sau. Em thưa: «Con đau lòng vì mất hai con cá!» Ông thân em nói: «Ba tiếc cái chai ba đã lau-chùi thật sạch, thế mà con đem dùng để nuôi cá bạc-đầu và cá

bài-trầu, là những thứ cá vô-ích, cho nên ba mới đổ đi.» Nghe lời cha nói, em biết rằng đó là lỗi tại em nhận lầm cá bạc-đầu và cá bài-trầu làm cá thia-thia, nên cha em đổ đi cũng phải. Bây giờ em mới vui-mừng, nằm thử suy-nghĩ: Trong cõi thiêng-liêng, có thứ chi giống cá này mà Đức Chúa Cha không ưa chẳng? Á! Á! Cá bài-trầu trùng lên với trầu, cá bạc-đầu giống như đầu diều thuốc. Hèn chi mấy ông truyền-dạo giảng biểu tín-dồ bỏ trầu thuốc dạng làm cây đuốc cho thế-gian, dạng làm đẹp lòng Đức Chúa Cha, là Đấng đã sai Đức Chúa Con, tức Đức Chúa Jê-sus, giảng thế lâm phạm, lấy hình xác-thịt, chịu chết để cứu anh em ta khỏi vòng tội-lỗi mà được sự sống đời đời. Như vậy, ai ăn trầu, hút thuốc, tức là không làm sáng danh Ngài. Ai đã lỡ-lầm? Hãy kíp ăn-năn chữa-bỏ đi.—*Huyhnh-tích-Thiện, Kể-an.*